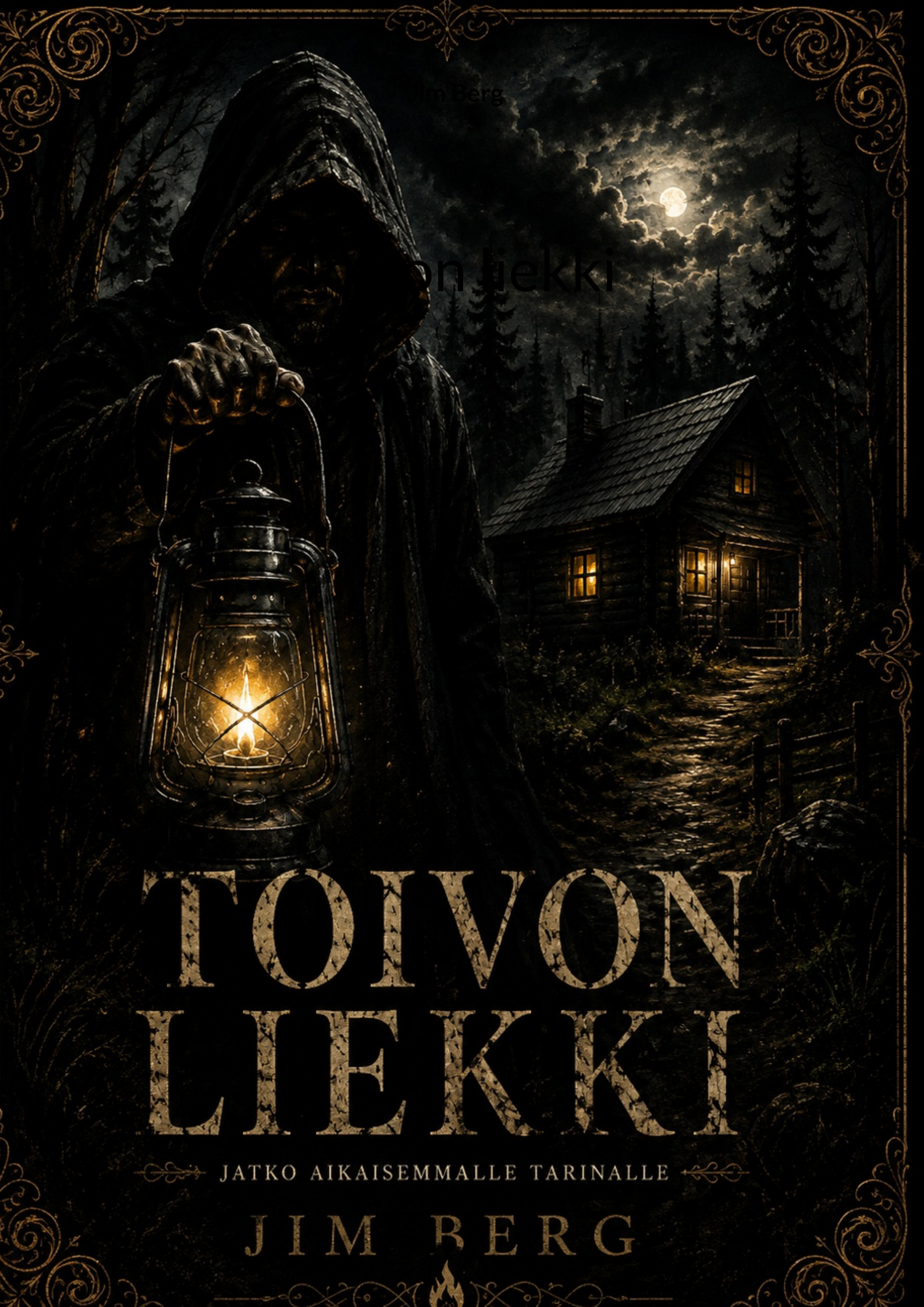

Jim Berg

toivon liekki

TOIVON LIEKKI

JATKO AIKAISEMMALE TARINALLE

JIM BERG

Sisällysluettelo

Esipuhe

Luku 1 – Paluu

Luku 2 – Menneisyys ei kuole

Luku 3 – Murtumispiste

Luku 4 – Laivalla alkoi kaikki

Luku 5 – Rakkaus jota en osannut odottaa

Luku 6 – Isäksi tuleminen

Luku 7 – Hiljaiset taistelut

Luku 8 – Kun mieli kääntyy itseään vastaan

Luku 9 – Menneisyyden kasvot

Luku 10 – Pohjalla vielä kerran

Luku 11 – Avun vastaanottaminen

Luku 12 – Perhe joka pelasti minut

Luku 13 – Vanhojen haamujen kohtaaminen

Luku 14 – Totuuden aika

Luku 15 – Viimeinen matka menneisyyteen

Luku 16 – Uusi aamu

Epilogi – Viimeinen puhelu

Esipuhe

Kun kirjoitin ensimmäisen kirjani, luulin kertoneeni kaiken olennaisen. Luulin, että olin käynyt läpi ne muistot, ne virheet, ne pelot ja ne hetket, jotka olivat muovanneet minusta sen ihmisen, joka olen tänään.

Mutta elämä ei pääty siihen, että yksi tarina tulee kerrotuksi.

Moni asia muuttui ensimmäisen kirjan jälkeen. Aika kului eteenpäin, uusia ihmisiä tuli elämääni ja vanhat haavat alkoivat hiljalleen arpeutua. Silti menneisyys ei koskaan katoa kokonaan. Se kulkee mukana jokaisessa päätöksessä, jokaisessa muistossa ja joskus myös niissä hetkissä, jolloin luulee vihdoinkin löytäneensä rauhan.

Toivon liekki on suora jatko kertomukselle, joka alkoi kirjassa Poika joka löysi takaisin. Tämä ei ole uusi alku, vaan seuraava luku samassa elämässä. Tarina miehestä, joka yrittää rakentaa tulevaisuutta samalla, kun menneisyyden varjot kulkevat hänen rinnallaan.

Näillä sivuilla kohtaat jälleen ne tunteet, jotka eivät koskaan täysin kadonneet. Pelon, epävarmuuden, surun ja katumuksen. Mutta ennen kaikkea kohtaat myös jotain muuta – toivon.

Toivo ei aina ole suuri tai voimakas. Joskus se on vain pieni liekki pimeässä. Se palaa hiljaa silloin, kun kaikki muu tuntuu sammuneen. Se muistuttaa siitä, että vaikka elämä olisi kuinka vaikeaa, huominen on aina mahdollisuus.

Tämä kirja kertoo siitä liekistä.

Kiitos jokaiselle lukijalle, joka kulki kanssani ensimmäisen tarinan läpi. Toivon, että kuljet rinnallani myös tämän matkan. Tarina jatkuu tästä.

Luku 1 – Paluu

Viisi vuotta.

Viisi pitkää vuotta oli kulunut siitä, kun elämäni oli viimein alkanut näyttää normaalilta. Siitä, kun olin noussut jaloilleni ja yrittänyt jättää taakseni kaiken sen, mikä oli melkein tuhonnut minut.

Nykyään minulla oli avovaimo. Meillä oli koti. Meillä oli perhe.

Ulkopuolisen silmissä elämäni näytti täydelliseltä.

Aamuisin heräsin tuttuun arkeen. Join kahvia keittiön pöydän ääressä, kuuntelin kodin ääniä ja katselin ihmisiä, joita rakastin enemmän kuin mitään muuta maailmassa. Jos joku olisi nähnyt minut silloin, hän olisi varmasti ajatellut, että olin onnellinen mies.

Ja ehkä olinkin.

Mutta totuus oli paljon monimutkaisempi.

Menneisyys ei ollut koskaan kadonnut.

Se oli vain oppinut odottamaan.

Päivisin pystyin pitämään sen loitolla. Hymyilin, nauroin ja puhuin tulevaisuudesta. Rakensin elämäni pala palalta kuten kuka tahansa muukin.

Öisin kaikki muuttui.

Silloin vanhat muistot heräsivät.

Ne tulivat takaisin kuin varjot pimeydestä. Kasvot, joita en ollut nähnyt vuosiin. Tapahtumat, jotka olin yrittänyt unohtaa. Virheet, joita en voinut enää korjata.

Monesti heräsin keskellä yötä sydän hakaten.

Katsoin vieressäni nukkuvaa avovaimoani ja yritin vakuuttaa itselleni, että kaikki oli hyvin.

Mutta jokin sisälläni tiesi, ettei tarina ollut vielä ohi.

Olin kertonut paljon elämästäni aikaisemmissa kirjoissani. Olin kertonut siitä, miten eksyin ja miten lopulta löysin tien takaisin.

Silti yksi asia oli jäänyt kertomatta.

Se, mitä tapahtui sen jälkeen.

Moni kuvittelee, että vaikeuksien jälkeen alkaa automaattisesti onnellinen loppu. Että kun pahin on ohi, kaikki muuttuu helpoksi.

Näin ei kuitenkaan ollut.

Todellinen taistelu alkoi vasta silloin, kun kaikki näytti olevan kunnossa.

Eräänä syksyisenä iltana istuin yksin olohuoneessa. Talo oli hiljainen. Kello seinällä tikitti tasaisesti.

Tuijotin ikkunasta pimeyteen.

Sade hakkasi lasia.

En tiennyt miksi, mutta minulla oli levoton olo. Sellainen tunne, että jokin oli muuttumassa.

Otin puhelimeni pöydältä.

Näytölle ilmestyi vanha valokuva.

Kuva ajalta, jonka olin luvannut unohtaa.

Tuijotin sitä pitkään.

Silloin ymmärsin jotakin.

Menneisyys ei ollut seurannut minua kaikkia näitä vuosia siksi, että se halusi satuttaa minua.

Se seurasi minua, koska en ollut koskaan kohdannut sitä loppuun asti.

Ja juuri silloin alkoi tapahtumasarja, joka pakotti minut katsomaan koko elämäni uudelleen.

Tämä on se tarina.

Tarina siitä, mitä tapahtui viisi vuotta sen jälkeen, kun luulin löytäneeni takaisin.

Tarina siitä, kuinka menneisyys palasi vielä kerran.

Ja kuinka kaikki muuttui.

Luku 2 – Menneisyys ei kuole

Kun kirjoitan tätä, istun oman kotini keittiössä.

Ulkona on tavallinen syysilta. Sade hakkaa ikkunaa, ja talossa on hiljaista. Avovaimoni katsoo televisiota olohuoneessa ja lapseni nukkuu omassa huoneessaan.

Tätä minä joskus toivoin.

Tavallista elämää.

Turvallista elämää.

Sellaista, jossa ei tarvitse jatkuvasti pelätä huomista.

Silti huomaan usein ajattelevani menneisyyttä.

Ehkä siksi, että se oli niin suuri osa minua.

Ehkä siksi, että jotkin haavat eivät koskaan parane kokonaan.

Moni kuvittelee, että kun ihminen pääsee pois päihteistä, rikoksista tai väkivallasta, kaikki muuttuu heti hyväksi. Että sen jälkeen elämä on pelkkää onnellista loppua.

Todellisuus on erilainen.

Todellinen työ alkaa vasta silloin.

Jokainen päivä on valinta.

Jokainen päivä on päätös siitä, ettei palaa takaisin siihen ihmiseen, joka joskus oli.

Minulla oli kuitenkin yksi ongelma.

En ollut koskaan käsitellyt kaikkea sitä, mitä minulle oli tapahtunut.

Olin vain jatkanut eteenpäin.

Rakentanut uuden elämän vanhan päälle.

Lääkärit puhuivat traumaista.

Psykologit puhuivat käsittelemättömistä muistoista.

Minä puhuin mahdollisimman vähän.

Helpompaa oli teeskennellä, että kaikki oli kunnossa.

Mutta öisin totuus tuli esiin.

Näin unia ihmisistä, joita en ollut nähnyt vuosiin.

Näin paikkoja, joihin en koskaan halunnut palata.

Joskus heräsin niin todentuntuiseen painajaiseen, että jouduin kävelemään ympäri asuntoa vakuuttaakseni itselleni, että olin oikeasti kotona.

Etten ollut enää siellä.

Ettei kaikki ollut tapahtumassa uudelleen.

Eräänä iltana avovaimoni huomasi minun tuijottavan tyhjyyteen.

"Mitä sinä mietit?" hän kysyi.

Hymyilin.

"Samoja vanhoja asioita." Hän

tarttui käteeni.

"Sinun ei tarvitse kantaa kaikkea yksin." Ne

olivat yksinkertaiset sanat.

Mutta ne jäivät mieleeni.

Sillä juuri sitä olin tehnyt koko elämäni.

Kantanut kaiken yksin.

Ehkä tämän kirjan kirjoittaminen oli ensimmäinen kerta, kun todella päätin laskea osan taakasta pois harteiltani.

Koska tämä tarina ei kerro enää siitä pojasta, joka yritti löytää takaisin.

Tämä tarina kertoo miehestä, joka löysi takaisin, mutta joutui vielä kerran kohtaamaan itsensä.

Ja se matka oli vaikeampi kuin mikään aikaisemmin.

Luku 3 – Murtumispiste

Kaksisuuntaisen mielialahäiriön diagnoosin jälkeen elämä ei muuttunut yhdessä yössä.

Olin ehkä saanut selityksen monille asioille, mutta en ratkaisua.

Välillä olin täynnä energiaa. Suunnittelin tulevaisuutta, kirjoitin ylös uusia ideoita ja uskoin pystyväni mihin tahansa. Silloin maailma tuntui olevan avoinna edessäni.

Sitten tuli päiviä, jolloin kaikki muuttui.

Heräsin aamulla väsyneenä, vaikka olin nukkunut koko yön. Tavallisetkin asiat tuntuivat raskailta. Joskus istuin keittiön pöydän ääressä pitkään tekemättä mitään.

Avovaimoni huomasi sen.

Hän näki ne asiat, joita yritin piilottaa muilta.

”Oletko kunnossa?” hän kysyi usein.

Vastasin lähes aina samalla tavalla.

”Olen.”

Todellisuudessa en aina ollut.

Minua pelotti.

Ei niinkään sairaus itse, vaan se mitä se voisi tehdä perheelleni. Pelkäsin menettäväni sen elämän, jonka rakentamiseen olin käyttänyt vuosia.

Eräänä iltana istuin yksin olohuoneessa. Talo oli hiljainen.

Katsoin seinällä olevia valokuvia.

Yhdessä kuvassa olin minä ja avovaimoni.

Toisessa kuvassa pidin lastani sylissäni.

Muistin sen hetken kuin eilisen.

Silloin olin luvannut itselleni yhden asian.

En koskaan antaisi menneisyyden tuhota tätä.

Mutta mitä enemmän yritin työntää menneisyyttä pois, sitä voimakkaammin se tuntui palaavan takaisin.

Ymmärsin vähitellen jotakin tärkeää.

En voinut juosta pakoon omaa tarinaani.

Minun täytyi kohdata se.

Kaikki.

Hyvät muistot.

Huonot muistot.

Virheet.

Menetykset.

Kaikki ne asiat, joista olin yrittänyt vaieta.

En vielä tiennyt, että tämä päätös tulisi muuttamaan koko elämäni.

Mutta juuri sinä iltana ensimmäinen askel oli otettu.

Ja siitä alkoi matka, joka johtaisi minut syvemmälle menneisyyteeni kuin koskaan aikaisemmin.

Luku 4 – Laivalla alkoi kaikki

Kun katson taaksepäin elämässäni, on olemassa yksi hetki, joka muutti kaiken.

Joskus mietin, millainen elämäni olisi ollut ilman sitä päivää.

Olisinko edelleen eksyksissä?

Olisinko koskaan löytänyt sitä rauhaa, jota olin etsinyt koko elämäni?

Vai olisinko päättänyt takaisin samoihin virheisiin, joista olin yrittänyt päästä eroon?

Vastausta en koskaan saa tietää.

Tiedän vain sen, että kaikki alkoi laivalla.

Olin lähtenyt matkalle ilman suurempia suunnitelmia. Elämäni oli silloin vielä sekavaa. Vaikka olin päässyt monista ongelmista eteenpäin, kannoin edelleen sisälläni paljon sellaista, mitä en ollut käsitellyt.

Muistan seisoneeni kannella ja katselleeni merta.

Tuuli oli kylmä.

Taivas oli harmaa.

Ajattelin silloin, että elämä oli vihdoinkin menossa parempaan suuntaan.

Mutta samalla tunsin itseni yksinäiseksi.

Minulla oli paljon ihmisiä ympärilläni, mutta silti olin yksin omien ajatusteni kanssa.

Sitten näin hänet.

En tiennyt silloin, että hänestä tulisi elämäni tärkein ihminen.

Näin vain tavallisen naisen, joka seisoj muutaman metrin päässä minusta ja puhui puhelimessa.

Jokin sai minut kiinnittämään häneen huomiota.

Ehkä se oli hänen hymynsä.

Ehkä tapa, jolla hän katsoi maailmaa.

Tai ehkä kyse oli vain sattumasta.

Hetken epäröin.

Sitten päätin mennä juttelemaan.

Normaalisti olisin ehkä kävellyt pois.

Tällä kertaa en tehnyt niin.

Ensimmäiset sanat olivat tavallisia.

Esittelimme itsemme.

Puhuimme säästä.

Puhuimme matkasta.

Puhuimme elämästä.

Mutta mitä pidempään keskustelimme, sitä helpommalta kaikki tuntui.

Tuntui kuin olisimme tunteneet toisemme paljon pidempään kuin muutaman tunnin.

Aika kului nopeasti.

En edes huomannut sitä.

Kun ilta alkoi muuttua yöksi, ymmärsin etten ollut ajatellut menneisyyttäni tuntikausiin.

Se oli harvinaista.

Hyvin harvinaista.

Hänen seurassaan minun ei tarvinnut esittää mitään.

Minun ei tarvinnut olla vahva.

Minun ei tarvinnut piilottaa itseäni.

Saatoin olla oma itseni.

toivon liekki on suora jatko osa
poika joka löysi takaisin.

Kaksisuuntainen mielialahäiriö
muutti elämäni suunnan ja repi
minut rikki. Kärsineenä,
huijattuneena ja pettyneenä -
mutta silti hengissä. Opin, että
tämä ei ole loppu vaan se voi olla
uusi alku.